វគ្គ XIII

សៀវភៅកំណត់ហេតុដ៏សំខាន់

ហឺម៉ាយអូនី នៅតែបន្តស្នាក់នៅគិលានដ្ឋានអស់រយៈពេលបី ទៅបួនសប្ដាហ៍។ មានការរំភើបជ្រួលជ្រើមដែលកើតមានភ្លាមៗចំពោះពាក្យចចាមអារ៉ាមអំពីការបាត់ខ្លួនរបស់នាង នៅពេលដែលពួកកូនសិស្សត្រលប់មកសាលាវិញក្រោយពីថ្ងៃឈប់សំរាកបុណ្យណូអែលមក។ ជាការពិតណាស់ មនុស្សរាល់គ្នាបានគិតថានាងត្រូវបានវាយប្រហារ។ ដូច្នេះ សិស្សរាល់គ្នាបានមកពពាក់ពពូនគ្នានៅទីនោះ ដើម្បីតែព្យាយាមក្រឡេកមើលនាង ដែលធ្វើឲ្យអ្នកស្រី ផុមហ្វ្រី យករាំងននរបស់គាត់ចេញម្ដងទៀត ហើយបាំងនៅជុំវិញគ្រែរបស់នាង ដើម្បីជួយលាក់បាំងភាពអាម៉ាស់របស់នាងមិនឲ្យគេឃើញនាងដោយសារតែមុខនាងមានដុះរោមសត្វ។

ហេរី និងរ៉ុន បានទៅសួរសុខទុក្ខនាងរាល់ពេលរសៀលមកដល់។ នៅពេលដែលឆមាសថ្មីចាប់ផ្ដើម ពួកគេបាននាំយកកិច្ចការសាលាប្រចាំថ្ងៃអោយនាង។

- ប្រសិនបើខ្ញុំអាចបណ្ដុះពុកមាត់បាន ខ្ញុំនឹងមានពេលសំរាកពីកិច្ចការទាំងនេះបានហើយ- រ៉ុននិយាយ ព្រមទាំងទំលាក់ផ្ទីមសៀវភៅជាច្រើនទៅលើតុជិតគ្រែហឺម៉ាយអូនីនៅល្ងាចមួយ។

- កុំធ្វើដូចជាកូនក្មេងណ៎ា រ៉ុន ខ្ញុំត្រូវរៀនឲ្យទាន់កម្មវិធីសិក្សា - ហឺម៉ាយអូនីតបយ៉ាងរហ័ស។ ស្មារតីរបស់នាងកាន់តែល្អប្រសើរឡើង ដោយហេតុថារោមទាំងអស់នៅលើមុខរបស់នាងបានបាត់អស់ ហើយភ្នែករបស់នាងបានប្រែមកជាពណ៌ត្នោតវិញបន្តិចម្ដងៗ។

- ខ្ញុំមិនគិតថាឯងទទួលបានព័ត៌មានថ្មីៗអីទេ មែនរឺទេ?- នាងនិយាយបន្ថែមដោយខ្សឹបៗ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកស្រី ផុមហ្វ្រី លឺនាងនិយាយ។

- គ្មានអ្វីទេ។- ហេរីបានឆ្លើយតបទាំងទឹកមុខក្រៀមក្រំ។

- ខ្ញុំប្រាកដក្នុងចិត្តណាស់ ច្បាស់ជាមេលហ្វ័យហើយ- រ៉ុនពោល ប្រហែលជាលើកទីមួយរយហើយ។

- តើនោះជាអ្វី?- ហេរីបានសួរ ដោយចង្អុលទៅវត្ថុម្យ៉ាងពណ៌មាស លៀនចេញមកក្រៅខាងក្រោមខ្នើយរបស់ហឺម៉ាយអូនី។

- ជាកាតជូនពរឲ្យឆាប់ជាសះស្បើយហ្នឹងណ៎ា - ហឺម៉ាយអូនីនិយាយយ៉ាងលឿង ដោយព្យាយាមលាក់វាឲ្យផុតពីក្រសែភ្នែកអ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែរ៉ុនលឿនជាងនាងទៅទៀត វាបានកញ្ឆក់យក ហើយបើកវា រួចអានខ្លាំងៗ។

- ពីហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាត សង្ឃឹមថាឯងនឹងឆាប់ជាសះស្បើយ ពីគ្រូដែលខូលខ្វាយពីឯង សាស្ត្រាចារ្យ ហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាត ខ្សែស្រឡាយខាង មើលីន ថ្នាក់ទីបី ជាសមាជិកកិត្តិយសក្នុងក្រុមសម្ព័ន្ធការពារប្រឆាំងមន្តអាគមងងឹត និងជាអ្នកឈ្នះប្រាំលើកនូវពានរង្វាន់វេទគួប្រចាំសប្តាហ៍ដែលស្នាមញញឹមមានមន្តស្នេហ៍ជាងគេ។

រ៉ុន ក្រឡេកមើលមក ហឺម៉ាយអូនី ដោយឆ្ងើម។

- តើឯងដេកដោយដាក់កាតនេះនៅក្រោមខ្នើយវឺ?

ប៉ុន្តែហឺម៉ាយអូនីមិនទាន់ទាំងឆ្លើយតបវិញផង ស្រាប់តែអ្នកស្រី ផុមហ្វ្រី ដើរផាត់ផាយមកជាមួយនឹងថ្នាំសំរាប់ផឹកពេលល្ងាចរបស់នាង។

- តើ ឡក់ហាត ពិតជាមនុស្សពូកែវោហាបំផុតដែលឯងធ្លាប់ជួបមែន រឺក៏យ៉ាងណា?- រ៉ុន និយាយទៅកាន់ហេរី ពេលដែលពួកគេបានចាកចេញពីបន្ទប់ ហើយឡើងកាំជណ្តើរឆ្ពោះទៅអគារហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។ ស្នេពបានដាក់កិច្ចការផ្ទះឲ្យពួកគេធ្វើច្រើនណាស់។ ហេរីគិតថា វាទំនងជាត្រូវរៀនដល់ឆ្នាំទីប្រាំមួយហើយទើបធ្វើអស់។ រ៉ុនទើបតែនិយាយថា វាបន់ថាវាបានសួរហឺម៉ាយអូនីថាតើយើងត្រូវដាក់កន្ទុយកណ្តុរប៉ុន្មានបន្ថែមទៅក្នុងទឹកថ្នាំបណ្តុះសក់ ស្រាប់តែមានកំហឹងផ្ទុះមកពីជាន់លើ ឮមកដល់ត្រចៀកពួកគេ។

- នោះច្បាស់ជាហ្វីលច្ហហើយ- ហេរីនិយាយតិចៗ ខណៈពេលដែលពួកគេប្រញាប់រត់ទៅជណ្តើរ ហើយផ្អាកដំណើររកកន្លែងពួនកុំឲ្យគេឃើញ រួចចាំផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់យ៉ាងម៉ត់ចត់។

- តើឯងមិនគិតថាមាននរណាម្នាក់ទៀតត្រូវបានវាយប្រហារទេវឺ?- រ៉ុនសួរទាំងសំលេងតឹង។

ពួកគេងើបឈរយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ ក្បាលរបស់ពួកគេទេរទៅជិតប្រភពសំលេងរបស់ហ្វីលច្ហ ដែលស្តាប់មើលទៅដូចជារំជួលចិត្តខ្លាំងណាស់។

- មានបន្ថែមការងារជាច្រើនមកឲ្យខ្ញុំទៀត! ត្រូវជុសសំអាតទាំងយប់ ដូចជាខ្ញុំធ្វើការងារមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ហើយអញ្ចឹង! ទេ ទ្រាំតែម្តងនេះទៀតទេ តែលើកក្រោយមានទៀត ខ្ញុំច្បាស់ជានឹងទៅជួបលោកដាំប៊័លដ័រហើយ...

ស្នូរជើងរបស់គាត់រសាត់ស្ងាត់ទៅតាមបណ្តោយផ្លូវរបៀងដាច់កន្ទុយភ្នែក ហើយពួកគេឮសម្លេងទ្វារបិទគ្រាំងពីចម្ងាយ។

ពួកគេឈរអេះក្បាលនៅកាច់ជ្រុងនោះ។ ជាក់ស្តែងណាស់ ហ្វីលច្ហ កំពុងតែយាមកាមនៅកន្លែងកើតហេតុដូចសព្វដង៖ ពួកគេកំពុងតែស្ថិតនៅកន្លែងដែល អ្នកស្រី ណូរីស ទទួលរងការវាយប្រហារ។ ពួកគេបានឃើញនូវចំនុច ដែលហ្វីលច្ហកំពុងតែស្រែកឡូឡាដាក់ហើយ។ មានទឹកជាច្រើនជន់លិចអស់ពាក់កណ្តាលផ្លូវរបៀង ហើយមើលទៅទឹកនោះហាក់ដូចជានៅតែជ្រាបចេញពីក្រោមទ្វារបន្ទប់ទឹករបស់ ម៉ុននីង មីតថល ដដែលទេ។ ឥលូវ ហ្វីលច្ហ ឈប់ស្រែក ពួកគេអាចស្តាប់ឮសម្លេងទ្រហោយំរបស់មីតថលនៅឯម្ខាងជញ្ជាំងបន្ទប់ទឹក។

- ឥលូវតើនាងមានរឿងអី?- រ៉ុននិយាយទៅកាន់ហេរី។

- តោះ! ទៅមើល!- ហេរីនិយាយ ហើយក៏លើកអាវរ៉ូបរបស់ពួកគេអោយផុតពីកជើង បន្ទាប់មកពួកគេបានលុយទឹកសំដៅទៅទ្វារដែលដាក់ផ្លាក "មិនអាចប្រើការបាន" ប៉ុន្តែពួកគេមិនរវីរវល់ឡើយ រួចក៏ចូលទៅមើល។

ម៉ុននីង មីតថលកំពុងតែព្យាយាមយំឲ្យកាន់តែខ្លាំងឡើងៗជាងមុនទៅទៀត។ នាងហាក់ដូចជាកំពុងពួននៅខាងក្រោមបង្គន់របស់នាងជាធម្មតា។ មានសភាពងងឹតនៅក្នុងបន្ទប់នោះ ពីព្រោះមានទៀនជាច្រើនបានរលត់ដោយសារទឹកហូរយ៉ាងខ្លាំង ដែលធ្វើឲ្យជញ្ជាំងទាំងពីរ និងកំរាលឥដ្ឋសើមជោក។

- តើមានរឿងអ្វី មីតថល?- ហេរីសួរដោយងឿងឆ្ងល់។

- តើអ្នកណាហ្នឹង?- មីតថលនិយាយទាំងអួលណែនដើមក។ - មកគប់របស់ដាក់ខ្ញុំទៀតហើយ មែនទេ?

ហេរីលុយទឹកឆ្ពោះទៅរកបន្ទប់របស់នាង ហើយនិយាយៈ

- តើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវគប់របស់ដាក់នាង?

- កុំសួរខ្ញុំ- មីតថលស្រែក ព្រមទាំងងើបឡើងមក ធ្វើឲ្យសាចទឹកជាច្រើនទៅលើកំរាលឥដ្ឋ ដែលទទឹកស្រាប់ទៅហើយនោះ។ - ខ្ញុំនៅតែទីនេះសោះ មិនដែលទៅលូកដៃក្នុងរឿងនរណាឡើយ តែបែរជាមានគេគិតថា វាជារឿងសប្បាយក្នុងការគប់សៀវភៅដាក់ខ្ញុំ...

- ប៉ុន្តែវាមិនអាចធ្វើអោយនាងឈឺចាប់ឡើយ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់គប់របស់ដាក់នាងនោះ- ហេរីនិយាយ ដោយសមហេតុផល។ - ខ្ញុំចង់មានន័យថា វានឹងច្បាស់ជាហោះធ្លុះខ្លួនរបស់នាង មិនថាអ៊ីចឹងរឺ?

វានិយាយខុសហើយ។ មីតថលស្ទុះហោះឡើងមក ហើយស្រែកដូចចង្រិតៈ

- តោះ! ទាំងអស់គ្នា ទៅគប់សៀវភៅដាក់មីតថល ព្រោះនាងគ្មានអារម្មណ៍ឈឺទេ។ ដប់ពិន្ទុប្រសិនបើអាចគប់ចំពោះរបស់នាង! ហាសិបពិន្ទុប្រសិនបើគប់ត្រូវក្បាលរបស់នាង! ហា ហា ហា! ល្បែងអ្វីក៏សប្បាយម្ល៉េះទេ ខ្ញុំមិនគិតអញ្ចឹងទេ!

- និយាយអញ្ចឹង តើនរណាគប់នាងទៅ?- ហេរីបានសួរ។

- ខ្ញុំមិនដឹងទេ......ខ្ញុំអង្គុយលើបង្គន់ កំពុងគិតពីរឿងមរណភាព ហើយវាក៏ធ្លាក់ចុះពីលើក្បាលរបស់ខ្ញុំមកដល់ក្រោមតែម្តង- មីតថលឆ្លើយប្រាប់ ដោយសម្លឹងសម្លក់ពួកគេ។ - វានៅទីនោះ វាទទឹកអស់ហើយ...

ហេរី និងរ៉ុនក្រឡេកមើលក្រោមស្នូកទឹក ដែលមីតថលចង្អុល។ មានសៀវភៅតូចស្តើងមួយក្បាលនៅទីនោះ។ វាមានគំរបពណ៌ខ្មៅរយាក និងទទឹកជោកទៀតផង។

- ស្អីគេហ្នឹង?- ហេរីសួរ។

- ឯងឆ្កួតទេរឺ? វាអាចមានគ្រោះថ្នាក់ណា៎- រ៉ុនស្តីអោយហេរី។

- គ្រោះថ្នាក់រឺ? ហេរីសើច។ - ឈប់គិតអញ្ចឹងទៅ តើវាមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណាបាន?

- ឯងច្បាស់ជានឹងភ្ញាក់ផ្អើលជាមិនខាន- រ៉ុននិយាយ ព្រមទាំងសម្លឹងមើលទៅសៀវភៅនោះ។ - សៀវភៅមួយចំនួនដែលក្រសួងបានរឹបអូសតាមដែលប៉ាខ្ញុំប្រាប់...មានសៀវភៅមួយក្បាលនោះធ្វើឲ្យភ្នែករបស់ឯងឆេះខ្លោចទៀតផង។ ហើយអ្នកណាក៏ដោយឲ្យតែបានអានសៀវភៅ *កវីនិពន្ធដប់បួនបាទនៃវេទគូ* និយាយបានតែភាសាកំនាព្យប្រាំជួរដែលគ្មានទំនុកសូត្រអស់មួយជីវិត។ ហើយមេធ្មប់ចំនាស់ម្នាក់នៅស្រុក បាស មានសៀវភៅមួយក្បាលដែលឯងមិនអាចឈប់អានបានឡើយ! ទោះជាដើរទៅណាមកណា ត្រូវតែមើលសៀវភៅនោះជាប់ជានិច្ច ហើយបើធ្វើការវិញប្រើបានតែដៃម្ខាងទេ។ ហើយ...

- មិនអីទេ ខ្ញុំយល់ហើយ- ហេរីនិយាយ។

សៀវភៅនោះត្រូវទុកចោលនៅលើកំរាលឥដ្ឋ មានសភាពរញ៉េរញ៉ៃ និងទទឹកល្បៀច។

- បើយើងមិនទាន់បានមើលផង ម៉េចនឹងដឹងទៅ- ហេរីឆ្លើយ រួចទៅរើសសៀវភៅនោះ។

ហេរីមើលដឹងភ្លាមថាវាគឺជាសៀវភៅកំណត់ហេតុមួយ ហើយឆ្នាំរលុបៗនៅឯក្របសៀវភៅនោះប្រាប់វាថាសៀវភៅនោះមានអាយុកាលហាសិបឆ្នាំមកហើយ។ វាបើកសៀវភៅនោះមើលដោយចង់ដឹង។ នៅទំព័រទីមួយ វាអានដាច់តែពាក្យថា "ថ. ម. រីតដល" សរសេរជាទឹកខ្មៅប្រលាក់ប្រឡូស។

- ឈប់សិន- រ៉ុនស្រដី។ វាដើរខិតមកជិតយ៉ាងប្រយ័ត្នប្រយែង ហើយអើតមើលពីលើស្មារបស់ហេរី។ - ខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះនេះ...ថ. ម. រីតដល ទទួលបានពានរង្វាន់សំរាប់ សេវាកម្មពិសេសចំពោះសាលា កាលពីហាសិបឆ្នាំមុន។

- ម៉េចក៏ឯងដឹងពីរឿងនេះ?- ហេរីសួរដោយងឿងឆ្ងល់។

- ពីព្រោះហ្វីលច្ចបានបានដាក់ពិន័យឲ្យខ្ញុំជូតសំអាតរបាំងការពាររបស់គាត់ប្រហែលជាហាសិបដងមកហើយ។- រ៉ុនប្រាប់ហេរីទាំងមិនសប្បាយចិត្ត - ពានរង្វាន់នោះហើយដែលខ្ញុំក្អួតលើធ្វើឲ្យប្រលាក់ខ្ទង់ឥតស្នូកពាសពេញ។ ប្រសិនបើឯងត្រូវជូតសំអាតឈ្មោះនោះអស់រយៈពេលមួយម៉ោង ឯងក៏ប្រាកដជាចងចាំឈ្មោះនោះដែរ។

ហេរីបើកសៀវភៅនោះមើល តែទទេស្អាត ព្រោះសន្លឹកនីមួយៗគ្មានអក្សរទាល់តែសោះ គ្មានសូម្បីតែ "ខួបកំណើតរបស់អ្នកមីងម៉ាបេល" រឺក៏ "ពេទ្យធ្មេញ ម៉ោងបីកន្លះ" ក៏គ្មាន។

- គាត់មិនដែលបានសរសេរទេ- ហេរីនិយាយទាំងអស់សង្ឃឹម។

- ខ្ញុំមិនយល់សោះថា ហេតុអ្វីបានជាមានមនុស្សចង់បំផ្លាញវាចោល?- រ៉ុនសួរដោយមន្ទិល។

ហេរីត្រលប់សៀវភៅនោះមកក្របខាងក្រោយ ហើយក៏ឃើញឈ្មោះបោះពុម្ពរបស់ហាងលក់សម្ភារៈសព្វសារពើនៅតាមផ្លូវវ៉ូចស៍ហល ក្រុងឡុង។

- គាត់ច្បាស់ជាកើតចេញពីពួកលោកិយហើយ- ហេរីនិយាយយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់។ - បានជាអាចទិញសៀវភៅកំណត់ហេតុពីតូបលើផ្លូវ វ៉ូចស៍ហល បាន...

- ចំពោះឯងវាគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទេ- រ៉ុននិយាយ។ វាទម្លាក់សម្លេង។ - ហាសិបពិន្ទុប្រសិនបើគប់ត្រូវច្រមុះរបស់មីតថល។

ប៉ុន្តែហេរីបានដាក់វាចូលក្នុងហោប៉ៅទៅហើយ។

*

ហឺម៉ាយអូនី ចាកចេញពីគិលានដ្ឋាននៅដើមខែកុម្ភៈ ដោយមិនមានពុកមាត់ មិនមានកន្ទុយ និងគ្មានរោមទៀតទេ។ ហេរី បានឲ្យនាងមើលសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ រីតដល ហើយបានប្រាប់នាងអំពីដំណើររឿងនៃការរើសបានសៀវភៅនោះ។

- ហ៊ឺ ... វាប្រាកដជាមានលាក់បំពួននូវមន្តអាគមអាថ៌កំបាំងអ្វីមួយជាមិនខាន- ហឺម៉ាយអូនីយកវាមកមើលយ៉ាងល្អិតល្អន់។

- ប្រសិនបើមានមែន ច្បាស់ជាលាក់យ៉ាងល្អិតល្អន់បំផុតហើយ- រ៉ុនបន្ថ។ - ប្រហែលជាវាអៀនហើយ។ ហេរី ខ្ញុំមិនយល់ទាល់តែសោះ ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនបោះវាចោល?

- ប្រសិនបើខ្ញុំដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាមានមនុស្សបោះវាចោល គឺល្អហើយ- ហេរីពោល - ហើយខ្ញុំក៏ចង់ដឹងដែរថាតើ រីតដល បានធ្វើអ្វីខ្លះជាពិសេសទើបទទួលបានរង្វាន់ពីសាលាហុកវ៉ាត។

- អាចបណ្តាលមកពីរឿងច្រើនយ៉ាងណាស់- រ៉ុននិយាយ។ - ប្រហែលជាគេទទួលបានពិន្ទុប្រឡង ក.ប.វ.ក.ស. សាមសិបពេញ រឺក៏គេបានជួយសង្គ្រោះគ្រូបង្រៀនណាម្នាក់ចេញពីមាត់ត្រីមឹកដ៏ធំសំបើម រឺក៏ប្រហែលជាគេបានសំលាប់មីតថល។ ទាំងនេះសុទ្ធតែជារឿងដែលជួយយកអាសាអ្នកទាំងអស់គ្នាហើយ...

ប៉ុន្តែហេរីអាចមើលដឹងតាមរយៈទឹកមុខដ៏ប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ហឺម៉ាយអូនីថា វា និងនាងកំពុងតែគិតដូចគ្នា។

- ស្អីគេ?- រ៉ុនក្រឡេកមើលមុខម្នាក់ម្តងៗ។

- គឺថា មានគេបានបើកបន្ទប់សំងាត់កាលពីហាសិបឆ្នាំមុន មែនទេ?- វានិយាយ។ - មេលហ្វ័យនិយាយដូច្នេះ។

- មែន...- រ៉ុននិយាយយឺតៗ។

- ហើយសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះក៍មានអាយុកាលហាសិបឆ្នាំដែរ- ហឺម៉ាយអូនីស្រដី ព្រមទាំងគោះសៀវភៅនោះយ៉ាងរំភើបចិត្ត។

- ហើយវាយ៉ាងម៉េច?

- អូ! រ៉ុន ភ្ញាក់ឡើង។- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយម៉ាត់ៗ។ - ពួកយើងដឹងថា អ្នកដែលបានបើកបន្ទប់សម្ងាត់នោះ ត្រូវបានគេបណ្តេញចេញពីសាលាកាលពីហាសិបឆ្នាំមុន។ ហើយពួកយើងក៏បានដឹងដែរថា រីតដល បានធ្វើរឿងពិសេសមួយដ៏មានប្រយោជន៍ដើម្បីសាលា ហើយក៏បានទទួលរង្វាន់ពីសាលាកាលពីហាសិបឆ្នាំមុន។ - អញ្ចឹង ចុះបើ រីតដល ទទួលបានពានរង្វាន់ពិសេស ដោយសារតែចាប់បានទាយាទស្លីតឺរីននោះ? សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់គាត់ប្រហែលជាប្រាប់ពួកយើងបាននូវរឿងគ្រប់យ៉ាង ... ថាតើ បន្ទប់សំងាត់នៅឯណា តើយើងអាចបើកវាយ៉ាងដូចម្តេច ហើយថាតើ សត្វចម្លែកប្រភេទណារស់នៅក្នុងបន្ទប់នោះ ... ជនដែលស្ថិតនៅពីក្រោយការវាយប្រហារទាំងនេះ នាពេលនេះពិតជាមិនចង់ឲ្យមានបន្សល់ទុកភ័ស្តុតាងឡើយ មិនថាអញ្ចឹងរឺ?

- ហឺម៉ាយអូនី នេះគឺជាទ្រឹស្តីដ៏អស្ចារ្យមួយ- រ៉ុននិយាយ - ទាស់តែត្រង់ថា *ក្នុងសៀវភៅនោះគ្មានសរសេរអក្សរមួយតួសោះ។*

ប៉ុន្តែ ហឺម៉ាយអូនី យកចង្កឹះវេទមន្តរបស់នាងចេញពីក្នុងកាតាបស្រេច។

- វាប្រហែលជាទឹកថ្នាំបំបាំងកាយ!- នាងនិយាយខ្សឹបៗ។

នាងគោះសៀវភៅនោះបីដង ហើយនិយាយៈ

- *អាផារីស៊ីអ៊ុម!*

គ្មានអ្វីកើតឡើងទាល់តែសោះ។ ដោយមិនរួញរា ហឺម៉ាយអូនីបានលូកដៃចូលទៅក្នុង កាតាបយកវត្ថុមួយដែលមានរូបរាងជាជ័រលុបមានពណ៌ក្រហម។

- នេះជាឧបករណ៍លាតត្រដាង ខ្ញុំទិញវានៅផ្លូវកាត់ទទឹង- នាងបាននិយាយ។

នាងបានប្រើកំលាំងយកវាលុបត្រង់អក្សរថ្ងៃទីមួយខែមករា ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីកើតឡើងទាល់តែសោះ។

- ខ្ញុំប្រាប់ឯងហើយ គ្មានសរសេរអក្សរអ្វីក្នុងសៀវភៅនេះទេ- រ៉ុននិយាយ។ - រីតដលគ្រាន់តែទទួលបានអំណោយជាសៀវភៅកំណត់ហេតុទទេស្អាតមួយក្នុងឱកាសបុណ្យណូអែលតែប៉ុននោះ ហើយមិនមានបំនងសរសេរអ្វីក្នុងនោះទេ។

ហេរីក៏មិនដឹងដែរ ថាហេតុអ្វីបានជា ខ្លួនមិនព្រមបោះសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដលចោល។ តាមការពិតទោះបីជាហេរីដឹងថា វាជាសៀវភៅកំណត់ហេតុទទេមួយក៏ដោយ ក៏ហេរីនៅតែទ្រាំមិនបានយកវាមកបើកមើល ហាក់ដូចជាសៀវភៅនោះមានសរសេររឿងនិទានដែលវាចង់អានឲ្យចប់អ៊ីចឹង។ ទោះជាហេរីប្រាកដថា វាមិនដែលឮឈ្មោះរីតដលនេះពីមុនមកក៏ដោយ ប៉ុន្តែឈ្មោះនេះហាក់ដូចជាមានអត្ថន័យម្យ៉ាងចំពោះវាយ៉ាងម៉េចទេ ប្រៀបដូចជារីតដលគឺជាមិត្តរបស់វាកាលពីតូច ដែលវាភ្លេចរកនឹកមិនឃើញ។ ប៉ុន្តែវាមិនសមហេតុផលសោះ ព្រោះពេលចូលហុកវ៉ាតដំបូង ហេរីមិនមានមិត្តទាល់សោះ។ ដាត់លីអាចបញ្ជាក់រឿងនេះបាន។

មិនថាយ៉ាងមេចទេ ហេរីប្តេជ្ញាចិត្តថា នឹងស្វែងយល់ពីរីតដលអោយបានច្រើនបន្តិច ដូច្នេះពេលព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់ ហេរីជាមួយនឹងហឺម៉ាយអូនីដែលមានការចាប់អារម្មណ៍ និងរ៉ុនដែលមិនព្រមជឿទាំងស្រុង ទៅបន្ទប់ជ័យភណ្ឌដើម្បីត្រួតពិនិត្យមើល រង្វាន់

របស់រីតដល។ តាមផ្លូវ រ៉ុនអ៊ឺប្រាប់ពួកគេថា វាមើលបន្ទប់ជ័យភណ្ឌនោះឆ្អែតឆ្អន់ហើយ មិនបាច់មកទៀតក្នុងមួយជាតិនេះក៏មិនទាស់ខុសអីដែរ។

ខែលធ្វើពីមាសភ្លឺរលោងរបស់ រីតដល ត្រូវគេយកទៅដាក់នៅក្នុងទូជ្រុងម្ខាងនៃបន្ទប់។ ខែលនោះមិនបានសរសេរអ្វីជាលំអិតអំពីមូលហេតុដែលរីតដលទទួលបានរង្វាន់នេះទេ (- ក៏ជារឿងល្អម្យ៉ាងដែរ បើមិនអញ្ចឹងទេ សាកតែធំជាហ្នឹងមើល ខ្ញុំប្រហែលជានៅតែជូតសំអាតវានៅឡើយនោះទេ- រ៉ុនពោល។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទីបំផុតពួកគេអាចរកឈ្មោះរបស់រីតដលឃើញនៅលើបញ្ជីឈ្មោះអ្នកទទួលបានពានរង្វាន់គុណូបការៈវេទមន្តចាស់ៗ ហើយនិងនៅលើបញ្ជីឈ្មោះប្រធានក្រុមសិស្សចាស់ៗ។

- ស្តាប់មើលទៅ គាត់ដូចតែពឿរស៊ីដែរ- រ៉ុនស្អប់ខ្ពើមឡើងជ្រួញច្រមុះ។ - អនុរក្សក្រុមសិស្សច្បង ប្រធានក្រុមសិស្ស...ជាប់លេខមួយគ្រប់មុខវិជ្ជា...

- ឯងនិយាយចេញមកដូចវាជារឿងអាក្រក់ខ្លាំងណាស់អញ្ចឹង- ហឺម៉ាយអូនីឆ្លើយតបទាំងឈឺចុកចាប់។

*

ឥឡូវ ព្រះអាទិត្យចាប់ផ្តើមចែងចាំងរស្មីយ៉ាងខ្សោយពីលើសាលាហុកវ៉ាតទៀតហើយ។ នៅក្នុងប្រាសាទ ចាប់ផ្តើមមានក្តីសង្ឃឹមជាងមុន។ ចាប់ពី ចាស់ស្ទីន និង នីកស្ទើរគតក្បាលមក លែងមានការវាយប្រហារតទៅទៀតហើយ។ អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីសប្បាយរីករាយនឹងរាយការណ៍ថា ដើមម៉ានត្រេក បានប្រែទៅជាឆេវឆាវ និងចេះលាក់ការសម្ងាត់ នេះបញ្ជាក់ថាពួកគេលូតលាស់ធំធាត់ហើយ។

- នៅពេលដែលមុនរបស់ពួកវាបាត់អស់ហើយ នឹងអាចយកពួកវាទៅដាក់ដាំផើងផ្សេងបានហើយ- ហេរីឮគាត់ប្រាប់ហ្វីលច្ចយ៉ាងចិត្តល្អនៅថ្ងៃមួយពេលរសៀល។

- បន្ទាប់មក វានឹងមិនចំនាយពេលយូរនោះទេ ទំរាំដល់ពេលយើងកាត់ដើមវាយកមកស្ល។ អ្នកស្រី ណូរីស នឹងឆាប់ជាសះស្បើយមិនយូរនោះទេ។

ហេរីគិតថា ប្រហែលជាទាយាទ ស្លីតឺរីន លះបង់គំនិតរបស់គេហើយ។ សាលាទាំងមូល កំពុងតែមានស្មារតីប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់ និងពោរពេញដោយភាពសង្ស័យ ជាហេតុធ្វើឲ្យការបើកបន្ទប់សំងាត់កាន់តែមានគ្រោះថ្នាក់ឡើងៗ។ ប្រហែលជាបិសាចនោះ មិនថាវាជាអ្វីក៏ដោយ ឥលូវកំពុងតែភៀសទៅលាក់ខ្លួនពួនសំងំរង់ចាំរយៈពេលហាសិបឆ្នាំទៀតហើយ...

អើនី មេកស៍មីលេន ក្នុងក្រុម ហាហ្វ៊ុលផហ្វ នៅតែមិនគិតថានេះជារឿងគួរឲ្យត្រេកអរឡើយ។ វានៅតែយល់ថាហេរីជាអ្នកមានកំហុស ជឿថាវាបាន "ទម្លាយអាថ៌កំបាំងរបស់ខ្លួននៅឯក្រុមប្រយុទ្ធតតាំង។ ភីវកាន់តែធ្វើបញ្ហាឲ្យកាន់តែស្មុគស្មាញថែមទៀត។ គាត់នៅតែបន្តបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងផ្លូវរបៀងមានមនុស្សកកកុញ ហើយច្រៀងថា៖

- ឱ! ផោតធ័រ អាមនុស្សកំហូច...- ហើយឥលូវនៅមានប្រើកាយវិការទៀត។

ហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាត ហាក់ដូចជាយល់ថា ខ្លួនគាត់ជាអ្នកបញ្ឈប់ការវាយប្រហារនេះអញ្ចឹង។ ហេរីស្តាប់ឮគាត់និយាយប្រាប់សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដោយចៃដន្យថាដូច្នោះ ខណៈពេលដែលសិស្សក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រកំពុងតំរង់ជួរចូលរៀនមុខវិជ្ជានិម្មិតកម្ម។

- ខ្ញុំគិតថាគ្មានអ្វីគួរខ្វាយខ្វល់ទៀតទេ មីណែរវ៉ា- គាត់អង្អែលច្រមុះស្រាលៗ ហើយមិចភ្នែក។ - ខ្ញុំគិតថាបន្ទប់សំងាត់នឹងត្រូវបិទទ្វារជារៀងរហូត។ ឃាតករប្រហែលជាដឹងខ្លួនថា មិនយូរនោះទេ ខ្ញុំប្រាកដជានឹងចាប់ពួកគេបាន។ ចេះឆ្លាតដែរមកបញ្ឈប់សកម្មភាពក្នុងពេលនេះ ខ្លាចខ្ញុំលែងធម៌ក្តៅដាក់។

- លោកដឹងទេ ឥលូវក្នុងសាលា ត្រូវការជនគំរូម្នាក់ដើម្បីលើកកំពស់សីលធម៌។ សូមបំភ្លេចចោលនូវរឿងរ៉ាវកាលពីឆមាសមុនទៅ! ខ្ញុំនឹងមិននិយាយអ្វីទៀតទេពេលនេះ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថាត្រូវតែធ្វើដូច្នេះ...

គាត់បានអង្អែលច្រមុះម្តងទៀត ហើយដើរចេញ។

គំនិតរបស់ឡក់ហាតក្នុងការធ្វើជាជនគំរូក្នុងការលើកកំពស់សីលធម៌ ត្រូវបានដឹងច្បាស់លាស់អស់ហើយនៅពេលស្រស់ស្រូបអាហារពេលព្រឹកថ្ងៃទីដប់បួនខែកុម្ភៈ។ ហេរីដេកមិនបានឆ្អែតទេ ដោយសារតែការហាត់សមកីឡា ឃ្វីដឌីច្ចរហូតដល់យប់ជ្រៅពេក ហើយវាត្រូវប្រញាប់ប្រញាល់ទៅកាន់មហាសាល រាងយឺតបន្តិច។ ស្រាប់តែដល់ពេលនោះ វាគិតថាវាបានដើរចូលច្រឡំទ្វារ។

គ្រប់ជញ្ជាំងទាំងអស់ត្រូវបានផ្កាពណ៌ផ្កាឈូកគ្របដណ្តប់ជុំជិត។ រឹតទៅទៀតនោះ គឺមានផ្កាក្រដាសរាងបេះដូងកំពុងតែធ្លាក់ពីពិតានពណ៌ខៀវស្រទ្បេត។ ហេរីដើរដល់តុក្រុម ហ្គ្រីនហ្វីនដ័រ ឃើញរ៉ុនកំពុងតែអង្គុយមិនសប្បាយចិត្ត ចំនែកហឺម៉ាយអូនីកំពុងតែប្រឹងទប់សំណើច។

- តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?- ហេរីសួរពួកគេ ព្រមទាំងអង្គុយចុះ ហើយបបោសផ្កាក្រដាសចេញពីលើខ្លាញ់ដុំប្រឡាក់របស់វា។

រ៉ុនចង្អុលដៃទៅតុរបស់គ្រូៗ ដាក់ស្តែងគឺថាខ្ពើមរអើមរហូតដល់និយាយលែងចេញ។ ឡក់ហាត ដែលពាក់អាវជាយពណ៌ផ្កាឈូកឲ្យស៊ីគ្នាទៅនឹងការតុបតែងទាំងនោះ កំពុងតែគ្រវីដៃសូមភាពស្ងាត់ស្ងៀម។ គ្រូពីរនាក់នៅសង្ខាងគាត់មើលទៅមុខរឹងដូចថ្ម។ ពីកន្លែងដែលវាអង្គុយ ហេរីអាចឃើញសាច់ដុំថ្ពាល់របស់សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល កំពុងលោតផ្លោតៗ។ ស្នេពមើលទៅហាក់ដូចជាមានមនុស្សទើបតែបញ្ចុកថ្នាំបណ្តុះឆ្អឹងគាត់មួយស្លាបព្រាធំអ៊ីចឹង។

- រីករាយថ្ងៃបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់!- ឡក់ហាតស្រែក។ - ហើយខ្ញុំសូមអរគុណទៅដល់មនុស្សសែសិបប្រាំមួយនាក់ដែលបានផ្ញើកាតជូនពរមកឲ្យខ្ញុំ! មែនហើយ ខ្ញុំទទួលបានសិទ្ធិអនុញ្ញាតក្នុងការរៀបចំការភ្ញាក់ផ្អើលបន្តិចបន្តួចនេះសំរាប់អ្នកទាំងអស់គ្នា...ហើយវាមិនមែនមានតែប៉ុណ្ណឹងនោះទេ!

ឡក់ហាតទះដៃ ហើយមានមនុស្សកន្ធៀរាងមួម៉ៅដប់ពីរនាក់ដើរចូលមកតាមច្រកចូលសាល។ ពួកគេមិនមែនគ្រាន់តែជាពួកមនុស្សកន្ធៀប៉ុណ្ណោះទេ។ ឡក់ហាតបានអោយពួកគេពាក់ស្លាបមាស ព្រមទាំងកាន់ពិណម្នាក់មួយផង។

- មិត្តជួយកាន់កាតជូនពរដ៏រាក់ទាក់របស់ខ្ញុំទាំងឡាយ!- ឡក់ហាតបានញញឹម។ - ពួកគេថ្ងៃនេះនឹងមកសាលាជួយចែកចាយកាតជូនពរថ្ងៃបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់! បរិយាកាសរីករាយថ្ងៃនេះមិនមែនចប់តែត្រឹមហ្នឹងនោះទេ! ខ្ញុំសង្ឃឹមថា សហការីរបស់ខ្ញុំទាំងឡាយនឹងចូលរួមជួយធ្វើឲ្យកម្មវិធីនេះកាន់តែមានភាពអធិកអធមថែមមួយកម្រិតទៀត។ ហេតុអ្វីក៏មិនសុំសាស្ត្រាចារ្យស្នេពឲ្យគាត់បង្ហាត់បង្ហាញពីវិធីស្លថ្នាំស្នេហាតែម្តងទៅ! ហើយក្នុងឱកាសនេះផងដែរ លោកសាស្ត្រាចារ្យ ហ្លីតវីក យល់ដឹងច្រើនអំពីការដាក់មន្តស្នេហ៍ជាជាងវេទគុណាៗទាំងអស់ ដែលខ្ញុំធ្លាប់ជួបប្រទះ ពិតជាតាកញ្ចាស់របិលរប៉ូចម្នាក់មែន!

លោកសាស្ត្រាចារ្យ ហ្លីតវីក យកដៃខ្ទប់មុខ។ ស្នេពមើលទៅហាក់ដូចជាថា ឲ្យតែហ៊ានមាននរណាម្នាក់ទៅសុំថ្នាំស្នេហារបស់គាត់ នឹងត្រូវចាប់បញ្ចុកដោយថ្នាំពុលតែម្តង។

- ហឺម៉ាយអូនី សូមប្រាប់ខ្ញុំមកថាឯងមិនមែននៅក្នុងចំនោមអ្នកសរសេរកាតជូនពរទាំងសែសិបប្រាំមួយនាក់នោះទេ- រ៉ុនបាននិយាយនៅពេលដែលពួកគេចាកចេញពីមហាសាលទៅរៀនម៉ោងទីមួយ។ ហឺម៉ាយអូនី ស្រាប់តែធ្វើពុតជារវល់រកមើលកាលវិភាគក្នុងកាតាបរបស់នាង ហើយមិនឆ្លើយតបវិញទេ។

ពេញមួយថ្ងៃ មនុស្សកន្លើចូលទៅចែកកាតជូនពរដល់ក្នុងថ្នាក់រៀនមិនឈប់ឈរ ពេលនោះគ្រូទាំងអស់ពិតជាមួម៉ៅណាស់ ហើយរសៀលថ្ងៃនោះ ខណៈពេលដែលក្រុមគ្រីហ្វិនដ័រកំពុងឆ្ពោះទៅរៀនមុខវិជ្ជា មន្តអាគម ម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកមនុស្សកន្លើទាំងនោះបានរត់មករកហេរី។

- ហ្អេ! ហេរី ផោតធ័រ!- មនុស្សកន្លើទឹកមុខក្តៅក្រហាយម្នាក់ស្រែក ព្រមទាំងវ៉ៃកផ្លូវចូលមករកហេរី។

ដោយមិនចង់ឲ្យសិស្សឆ្នាំទីមួយឃើញខ្លួនទទួលបានកាតជូនពរថ្ងៃបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលក្នុងនោះរួមមានទាំងជីននី វីស្លីផងដែរ វាក៏ព្យាយាមរត់គេច។ យ៉ាងណាមិញ មនុស្សកន្លើម្នាក់នោះទាត់ស្មងជើងគេឯង ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យតែបានដល់ហេរី។ ហេរីមិនទាន់រត់បានពីរជំហានផងក៏ត្រូវរាំងផ្លូវជាប់។

- ខ្ញុំមានសារតន្ត្រីមួយដែលត្រូវជូនចំពោះហេរី ផោតធ័រដោយផ្ទាល់- វាបាននិយាយ រួចបន្លឺសំឡេងពិណរបស់វាយ៉ាងគ្រលួច ធ្វើឲ្យព្រឺរោម ។

- *កុំលេងនៅទីនេះ*- ហេរីនិយាយតិចៗ ហើយព្យាយាមរត់ចេញ។

- នៅឲ្យ*ស្ងៀម*!- មនុស្សកន្លើស្រែកដាក់ ព្រមទាំងចាប់កាតាបហេរីជាប់ ហើយទាញវាត្រលប់មកវិញ។

- លែងខ្ញុំទៅ!- ហេរីស្រែក ដោយខំប្រឹងរើបំរះ។

សំឡេងយ៉ាងខ្លាំងស្ទើរបែកក្រដាសត្រចៀកមួយបានបន្លឺឡើង ធ្វើឲ្យកាតាបរបស់វារហែកខ្វាកជាពីរ។ សៀវភៅ ចង្កឹះផេទមន្ត ក្រដាសស្បែកចៀម និងស្លាបប៉ាកការបស់វាត្រូវជ្រុះធ្លាក់ទៅលើកំរាលឥដ្ឋ ហើយដបទឹកខ្មៅរបស់វាបែកខ្ចាយប្រលាក់ពេញលើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង។

ហេរីក៏ឆាប់អោនរើសរបស់របរទាំងអស់ មុនពេលដែលមនុស្សកន្លើនោះចាប់ផ្តើមច្រៀង ដែលនឹងអាចធ្វើឲ្យស្ទះកកកុញនៅក្នុងផ្លូវរបៀងនោះ។

- តើទីនេះមានរឿងអ្វីកើតឡើង?- សំឡេងបង្អូសយ៉ាងសោះកក្រោះរបស់ដ្រាកូ មេលហ្វ័យបានបន្លឺឡើង។ ហេរីចាប់ផ្តើមញាត់របស់ទាំងអស់ដាក់ក្នុងកាតាបរហែករបស់វា ចិត្តអន្ទះសាចង់ចេញទៅឲ្យឆ្ងាយមុនពេលដែលមេលហ្វ័យអាចស្តាប់ឮចម្រៀងថ្ងៃបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់វា។

- ទីនេះហេតុអ្វីបានជារញ៉េរញ៉ៃម្ល៉េះ?- សំលេងធ្លាប់ស្គាល់មួយទៀតបន្លឺឡើង ពេលដែលពឿរស៊ី វីស្លីបានមកដល់។ ហេរីចង់លួចរត់គេចពីទីនោះ ប៉ុន្តែមនុស្សកន្លើចាប់ជង្គង់របស់វាជាប់ ធ្វើឲ្យវាដួលព្រូសទៅលើដី។

- បានហើយ- វានិយាយ ដោយអង្គុយលើជើងរបស់ហេរី។ - នេះគឺជាចម្រៀងថ្ងៃបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឯង៖

ភ្នែករបស់វាមានពណ៌បៃតងប្រៀបបាននឹងសត្វគីង្គក់
សក់របស់វាខ្មៅក្រិបដូចជាក្តារខៀន
ខ្ញុំសង្ឃឹមថាជាខ្ញុំ វាពិតជាគួរអោយស្រលាញ់
វីរជនដែលឈ្នះលើផេទគួបិសាច។

ហេរីសុខចិត្តលះបង់នូវមាសពេជ្រទាំងអស់នៅក្នុងធនាគារ ហ្គ្រីង្គហ្គុត ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យតែវាអាចរលាយបាត់ខ្លួនភ្លាមៗនៅពេលនោះ។ ហេរីក្រោកឈរឡើង ដោយធ្វើពុតជាសើចទាំងបង្ខំជាមួយអ្នកទាំងអស់គ្នា មានអារម្មណ៍ថាជើងស្ពឹកដោយសារតែទម្ងន់ខ្លួនរបស់មនុស្សកន្ធៀនោះ។ ពើរស៊ី វីស្លីព្យាយាមអស់ពីកម្លាំងកាយចិត្តក្នុងការបំបែកហ្វូងមនុស្សនោះ ដែលមានអ្នកខ្លះអស់សំនើចរហូតដល់ស្រក់ទឹកភ្នែក។

- ចេញទៅ! ចេញទៅ! ជួងចូលរៀនបានបន្លឺឡើងប្រាំនាទីកន្លងទៅហើយ ចូលទៅថ្នាក់ទៅ នៅអល់អែកដល់ណាទៀត- វានិយាយ ព្រមទាំងបណ្តេញសិស្សក្មេងៗមួយចំនួនឲ្យចេញឆ្ងាយ។ - នៅមានឯងទៀត មេលហ្វ័យ។

ហេរីក្រឡេកមើលទៅ ឃើញថា មេលហ្វ័យ ឱនកញ្ឆក់យកអ្វីម្យ៉ាង។ វាហុចរបស់នោះឲ្យក្រេប និង ហ្គូយល៍ មើលដោយញញឹមបែបចំអក ហើយហេរីក៏ដឹងភ្លាមថានោះជាសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដល។

- សងមកខ្ញុំវិញ- ហេរីនិយាយតិចៗ។

- ចង់ដឹងថា ផោតធ័រ សរសេរអ្វីដល់ហើយ?- មេលហ្វ័យនិយាយ។ ជាក់ស្តែងណាស់ មេលហ្វ័យមិនបានចាប់អារម្មណ៍ដល់ថ្ងៃខែនៅលើក្របសៀវភៅ ហើយក៏គិតថានេះជាសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ហេរី។ ភាពស្ងប់ស្ងាត់មួយទ្រោបនៅទីនោះ។ ជីននីសម្លឹងមើលសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ រួចសម្លឹងហេរី ដោយទឹកមុខខ្លាចរអា។

- ឲ្យគេវិញទៅ មេលហ្វ័យ- ពើរស៊ីនិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។

- អោយខ្ញុំមើលមួយភ្លែតសិន- មេលហ្វ័យពោល ព្រមទាំងគ្រវីសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះបែបចំអកឡកឡឺយដាក់ហេរី។

ពើរស៊ីបន្លឺឡើង៖

- ក្នុងនាមជាអនុរក្សក្រុមសិស្សច្បង...

ប៉ុន្តែហេរីទប់កំហឹងរបស់វាលែងបានហើយ។ វាទាញចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាចេញមក ហើយស្រែកថា៖

- *អ៊ិចស្ពេលីអាមុស!*

ដូចដែលស្នេពបានបណ្តោះអាវុធពីឡក់ហាតអញ្ចឹង មេលហ្វ័យឃើញថា សៀវភៅកំណត់ហេតុនោះហោះឡើងផុតពីដៃរបស់វា។ រ៉ុនចាប់បានសៀវភៅនោះដោយស្នាមញញឹមស្ញេញស្ញាញ។

-ហេរី!- ពើរស៊ីនិយាយខ្លាំងៗ។ - មិនត្រូវប្រើវេទមន្តក្នុងផ្លូវរបៀងជាដាច់ខាត។ ខ្ញុំនឹងរាយការណ៍រឿងនេះហើយ ឯងដឹងទេ!

ប៉ុន្តែហេរីមិនខ្វល់ឡើយ វាមានប្រៀបលើមេលហ្វ័យមួយសូន្យហើយ ហើយនោះក៏សមនឹងតម្លៃប្រាំពិន្ទុដែលត្រូវបានដកពីក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័រមិនថាថ្ងៃណាជាថ្ងៃណានោះដែរ។ មេលហ្វ័យខឹងខ្លាំងណាស់ ហើយនៅពេលដែលជីននីដើរកាត់មុខវាត្រលប់ទៅកាន់បន្ទប់រៀនរបស់នាងវិញ វាក៏ស្រែកពីក្រោយនាងទាំងក្តៅក្រហាយ៖

- ខ្ញុំមិនគិតថា ផោតធ័រ ចូលចិត្តកាតជូនពររបស់នាងខ្លាំងណាស់ណានោះទេ!

ជីននី យកដៃខ្ទប់មុខ ហើយក៏រត់ចូលទៅក្នុងថ្នាក់។ ដោយគ្រហឹមខឹង រ៉ុនបានទាញចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាចេញមក ប៉ុន្តែហេរីទាញវាចេញទៅឆ្ងាយ។ រ៉ុនមិនចាំបាច់ចំណាយពេលម៉ោងមុខវិជ្ជា មន្តអាគម ទាំងមូលទៅក្អួតចេញខ្យងឥតស្នូកនោះទេ។

ទំរាំតែពួកគេទៅដល់ថ្នាក់របស់សាស្ត្រាចារ្យ ហ្លីតវីក ទើបហេរីកត់សំគាល់អ្វីម្យ៉ាងរាងចម្លែកអំពីសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដល។ គ្រប់សៀវភៅទាំងអស់ត្រូវប្រលាក់ដោយទឹកថ្នាំពណ៌ក្រហម ។ ទុកជាយ៉ាងណាក្តី សៀវភៅកំណត់ហេតុនេះនៅតែល្អស្អាតដដែល ដូចកាលពីមុនពេលកំពប់ដបទឹកខ្មៅលើអញ្ចឹង។ វាចង់ប្រាប់រ៉ុនពីបញ្ហានេះដែរ ប៉ុន្តែរ៉ុនកំពុងតែមានបញ្ហាជាមួយ

ចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាម្តងទៀតហើយ។ មានពពុះពណ៌ស្វាយធំៗ កំពុងតែរីកចេញមកពីចុងចង្កឹះរបស់វា ហើយវាគ្មានពេលទៅចាប់អារម្មណ៍រឿងផ្សេងឡើយ។

នៅយប់នោះ ហេរីចូលដេកមុនអ្នកឯទៀតនៅក្នុងសយនដ្ឋាន។ ហេតុផលមួយផ្នែកនោះគឺថា វាមិនអាចទ្រាំនឹងហ្វ្រេដ និងចចច្រៀងចំរៀង៖ "ភ្នែករបស់វាមានពណ៌បៃតងប្រៀបបាននឹងសត្វគីង្គក់" សាជាថ្មីទៀតទេ ហើយមូលហេតុមួយផ្សេងទៀតនោះគឺវាចង់ពិនិត្យមើលសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដលម្តងទៀត ទោះបីជាវាដឹងថារ៉ុនកំពុងគិតថាវាខ្ជះខ្ជាយពេលវេលាក៏ដោយ។

ហេរីអង្គុយលើគ្រែបង្គោលបួនរបស់វា រួចបើកសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ។ គ្មានទំព័រណាដែលប្រលាក់ទឹកថ្នាំពណ៌ក្រហមទេ។ បន្ទាប់មក វាទាញយកដបទឹកថ្នាំថ្មីមួយចេញពីទូជិតគ្រែដេករបស់វា រួចយកស្លាបប៉ាកកាផ្តិតទឹកថ្នាំបន្តិច ហើយយកទៅបន្តក់នៅទំព័រទីមួយ។

ទឹកខ្មៅនោះបញ្ចេញពន្លឺយ៉ាងភ្លឺត្រចះនៅលើក្រដាសមួយភ្លែត ហើយក៏រលាយបាត់ទៅ ដូចជាត្រូវក្រដាសនោះស្រូបចូលអញ្ចឹង។ ដោយរំភើបចិត្ត ហេរីក៏ជ្រលក់ស្លាបប៉ាកការបស់វាជាលើកទីពីរ ហើយចាប់ផ្តើមសរសេរ៖

- ខ្ញុំឈ្មោះហេរី ផោតធ័រ។

ពាក្យទាំងនេះបានបញ្ចេញពន្លឺឡើងលើទំព័រសៀវភៅនោះមួយភ្លែត រួចលិចចូលទៅក្នុងដោយគ្មានដានអ្វីបន្តិច។ បន្ទាប់មកស្រាប់តែមានអ្វីម្យ៉ាងកើតឡើង។

ពាក្យសម្តី ដែលហេរីមិនដែលបានសរសេរសោះ ស្រាប់តែផុសឡើងពីខ្នងក្រដាស ជាទឹកខ្មៅរបស់វាតែម្តង។

- សួស្តី! ហេរី ផោតធ័រ ខ្ញុំឈ្មោះរីតដល។ ហេតុអ្វីអ្នកយកបានសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ?

ពាក្យទាំងនេះត្រូវរលាយបាត់អស់ នៅពេលដែលហេរីចាប់ផ្តើមសរសេរពាក្យនៅពីក្រោម។

- មានមនុស្សព្យាយាមគប់វាចូលទៅក្នុងបង្គន់។

វារងចាំដោយចង់ដឹងចង់ឃើញនូវការឆ្លើយតបរបស់រីតដល។

- សំណាងល្អណាស់ ដែលខ្ញុំបានកត់ត្រានូវការចងចាំរបស់ខ្ញុំតាមវិធីដែលអាចនៅគង់វង្សជាងទឹកខ្មៅ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងតាំងពីយូរហើយថា ប្រាកដជាមានមនុស្សមិនចង់ឲ្យគេអានសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះទេ។

- តើលោកចង់មានន័យថាម៉េច?- ហេរីសរសេរដោយខ្ជីខ្ជា ធ្វើឲ្យដាមក្រដាស ដោយសារការរំជើបរំជួលចិត្តពេក។

- ខ្ញុំចង់និយាយថា សៀវភៅនេះកត់ត្រានូវរឿងដ៏គួរអោយខ្លាច។ រឿងដែលគេត្រូវបានបិទបាំង ពោលគឺរឿងដែលកើតឡើងនៅសាលាវេទមន្តហុកវ៉ាត។

- នោះហើយជាកន្លែងដែលខ្ញុំកំពុងស្នាក់នៅនាពេលនេះ- ហេរីសរសេរយ៉ាងលឿង។ - ខ្ញុំនៅសាលាហុកវ៉ាត ហើយមានរឿងអាក្រក់ៗជាច្រើនកំពុងតែកើតឡើង។ តើលោកមានដឹងរឿងអ្វីទាក់ទងនឹងបន្ទប់សម្ងាត់ដែររឺទេ?

បេះដូងរបស់វាលោតយ៉ាងញាប់។ រីតដលឆ្លើយតបយ៉ាងលឿង ការសរសេររឹតតែខ្ជីខ្ជា ហាក់ដូចជាគាត់កំពុងតែប្រញាប់និយាយអ្វីទាំងអស់ដែលគាត់បានដឹងប្រាប់វា។

- ខ្ញុំប្រាកដជាដឹងពីបន្ទប់សម្ងាត់នោះហើយ។ កាលខ្ញុំនៅរៀន ពួកគេតែងប្រាប់ពួកយើងថា វាគ្រាន់តែជារឿងព្រេងតែប៉ុណ្ណោះ ថាបន្ទប់នោះមិនមានពិតប្រាកដឡើយ។ ប៉ុន្តែនោះគឺជាការកុហក។ ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំរបស់ខ្ញុំ បន្ទប់នោះត្រូវបានបើក ហើយសត្វចំលែកបានចេញមកវាយប្រហារសិស្សជាច្រើន ហើយក្នុងនោះមានសិស្សម្នាក់ស្លាប់។ ខ្ញុំចាប់បានអ្នកបើកបន្ទប់សំងាត់ ហើយគេក៏ត្រូវបណ្តេញចេញ។ ប៉ុន្តែលោកនាយកសាលា សាស្ត្រាចារ្យ ឌីផេត យល់ថាវាគឺជាការអាម៉ាស់មួយ ដែលមានរឿងដូច្នេះ

កើតឡើងនៅសាលាហុកវ៉ាត អញ្ចឹងហើយទើបគាត់ហាមឃាត់ខ្ញុំមិនឲ្យនិយាយការពិត។ ពួកគេបានប្រឌិតរឿងកុហកមួយថា ក្មេងស្រីម្នាក់នោះបានស្លាប់ក្នុងឧប្បត្តិហេតុដ៏ចម្លែកមួយ ។ ពួកគេបានអោយរង្វាន់ដ៏ភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាចមួយដល់ខ្ញុំ ដើម្បីតែបំបិទមាត់ខ្ញុំមិនអោយនិយាយរឿងនេះតទៅទៀត។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថារឿងនេះនឹងអាចកើតឡើងម្តងទៀត ព្រោះសត្វចំលែកនៅរស់នៅឡើយ។ អ្នកដែលមានសមត្ថភាពអាចដោះលែងវាមិនទាន់ត្រូវឃុំឃាំងនៅឡើយទេ។

ហេរីស្ទើរតែជ្រុលដៃធ្វើឲ្យកំពប់ដបទឹកខ្មៅទៅហើយ ដោយសារតែការប្រញាប់ប្រញាល់របស់វាក្នុងការសរសេរតបទៅវិញ។

- វាកំពុងតែកើតឡើងម្តងទៀតហើយ។ មានការវាយប្រហារជាច្រើន ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចរកមុខមាត់ពិតនៃអ្នកដែលនៅពីក្រោយរឿងនេះបានឡើយ។ តើពិរុទ្ធជននោះជានរណាកាលពីលើកមុន?

- *ខ្ញុំអាចបង្ហាញឲ្យឯងឃើញបាន ប្រសិនបើឯងចង់*- រីតដលឆ្លើយតបមកវិញ។ - *ឯងមិនចាំបាច់ឲ្យខ្ញុំសរសេរឲ្យឯងមើលនោះទេ។ ខ្ញុំអាចនាំឯងចូលទៅក្នុងការចងចាំរបស់ខ្ញុំនៅយប់ដែលខ្ញុំចាប់គេម្នាក់នោះបាន។*

ហេរីហាក់មានការស្ទាក់ស្ទើរ ស្លាបប៉ាកការបស់វានៅរេរាពីលើសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ។ តើរីតដលចង់មានន័យថាម៉េច? តើគាត់នាំវាចូលទៅក្នុងការចងចាំរបស់គាត់ដោយរបៀបណា? វាក្រឡេកមើលទាំងញញើតញញើមឯទ្វារសយនដ្ឋាន ដែលកាន់តែងងឹតទៅៗ។ នៅពេលវាមើលសៀវភៅម្តងទៀត វាឃើញមានអក្សរថ្មីមួយជួរ។

- ឲ្យខ្ញុំបង្ហាញឯងទៅ។

ហេរីឈប់បន្តិច រួចសរសេរពាក្យពីរម៉ាត់។

- យល់ព្រម។

ទំព័រសៀវភៅចាប់ផ្តើមបើង ហាក់ដូចជាត្រូវខ្យល់ខ្លាំង ហើយឈប់នៅទំព័រពាក់កណ្តាលខែមិថុនា។ ដោយចំហមាត់ផ្លុង ហេរីឃើញថា នៅគែមតូចមួយដែលមានចារថ្ងៃទីដប់បីខែមិថុនាហាក់ដូចជាប្រែទៅជាអេក្រង់ទូរទស្សន៍ដ៏តូចមួយ។ វាក៏លើកសៀវភៅនោះ ទាំងដៃញ័រទទ្រើក ហើយសង្កត់ភ្នែកទល់នឹងផ្ទាំងតូចមួយនោះ ទំរាំតែវាដឹងខ្លួន វាត្រូវស្រូបចូលបាត់ទៅហើយ។ ផ្ទាំងនោះកាន់តែរីកធំឡើងៗ វាយល់ថាខ្លួនវាកំពុងតែហោះចេញពីគ្រែ ហើយត្រូវដាំដូងក្បាលទៅមុនចូលក្នុងផ្ទាំងក្រដាសនោះ ឆ្ពោះទៅក្នុងគំនួចនៃពណ៌ និងស្រមោល។

វាមានអារម្មណ៍ថាជើងរបស់វាប៉ះនឹងដីរឹង ហើយវានៅឈរទាំងញ័រខ្លួន ពេលដែលរូបភាពស្រវាំងៗទាំងឡាយនៅជុំវិញខ្លួនវាចាប់ផ្តើមច្បាស់ឡើង។

វាដឹងភ្លាមថា វានៅទីណាហើយ។ នេះគឺជាការិយាល័យរបស់លោក ដាំប័លដ័រ ដែលជាបន្ទប់រាងមូលមានរូបគំនូរកំពុងតែដេកលក់...ប៉ុន្តែអ្នកដែលអង្គុយលើកៅអីការិយាល័យនោះមិនមែនដាំប័លដ័រទេ។ វេទគូម្នាក់ដែលមានរូបរាងស្គមកំព្រឹង ទន់ខ្សោយ ក្បាលទំពែកសល់តែសក់សប៉ុន្មានចង្វាយ កំពុងតែអានសំបុត្រក្រោមពន្លឺភ្លើងទៀន។ ហេរីមិនដែលជួបបុរសម្នាក់នេះពីមុនមកទេ។

- ខ្ញុំសូមទោស- ហេរីនិយាយទាំងញ័រ - ខ្ញុំមិនមានចេតនាបំពានចូលមកទេ...។

ប៉ុន្តែវេទគូនោះមិនងើយមើលមកលើឡើយ។ គាត់បន្តមើលសំបុត្រ ព្រមទាំងជ្រួញចិញ្ចើមតិចៗ។ ហេរីទៅជិតហើយនិយាយជាប់ៗថា៖

- អឺ...ខ្ញុំនឹងចេញទៅភ្លាម បានទេ?

ផេទគូម្នាក់នោះនៅតែមិនរើរវល់នឹងហេរី។ គាត់ហាក់ដូចជាមិនបានលឺហេរីនិយាយទាល់តែសោះ។ វាគិតថាផេទគូនោះប្រហែលជាត្រចៀកធ្ងន់ ក៏ខំដំឡើងសំលេង។

- សូមទោសដែលខ្ញុំរំខានលោក។ ឥលូវខ្ញុំទៅហើយ- ហេរីនិយាយស្ទើរតែស្រែក។

ផេទគូនោះដកដង្ហើមធំ រួចក៏មូរសំបុត្រ ក្រោកឈរឡើង ហើយដើរកាត់មុខហេរីទៅបិទវាំងននបង្អួចរបស់គាត់ ដោយគ្មានក្រឡេកមើលហេរីបន្តិចសោះ។

នៅខាងក្រៅបង្អួច មេឃមានពណ៌ក្រហមដូចពេជ្រ ប្រហែលជាពេលព្រះអាទិត្យអស្តង្គត។ ផេទគូនោះ ដើរមកតុគាត់វិញ ហើយអង្គុយចុះ។ គាត់ពត់មេដៃរបស់គាត់ ហើយមើលទៅមាត់ទ្វារ។

ហេរីសម្លឹងមើលជុំវិញការិយាល័យនោះ មិនឃើញមានហង្សភ្លើង ហ្វ៉ូរ៉ឃែស ក៏គ្មានគ្រឿងម៉ាស៊ីនពណ៌ប្រាក់បន្លឺសម្លេងងូងៗដែរ។ នេះគឺជាសាលាហុកវ៉ាតកាលដែលរីតដលនៅរៀន បានន័យថា ផេទគូដែលហេរីមិនធ្លាប់ស្គាល់ម្នាក់នេះជានាយកសាលា មិនមែនលោកដាំប័លដ័រទេ ចំនែកហេរី និងខ្មោចខុសគ្នាតែបន្តិចប៉ុណ្ណោះ ក្នុងកែវភ្នែករបស់មនុស្សកាលពីហាសិបឆ្នាំមុន គឺពិតជាមើលមិនឃើញវាទេ។

មានមនុស្សគោះទ្វារបន្ទប់ការិយាល័យនោះ។

- ចូលមក។- ផេទគូចំណាស់នោះនិយាយដោយសំលេងខ្សោយ។

ក្មេងប្រុសម្នាក់អាយុប្រហែលដប់ប្រាំមួយឆ្នាំដើរចូលមក រួចដោះមួកកំពូលស្រួចរបស់គេចេញ។ ទ្រូងរបស់គេមានបំពាក់សញ្ញា អនុរក្សក្រុមសិស្សច្បង។ គេខ្ពស់ជាងហេរីច្រើន ប៉ុន្តែគេក៏មានសក់ខ្មៅភ្លឺរលោងដូចវាដែរ។

- អូ! រីតដល- លោកនាយកនិយាយ។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ ឌីផេត លោកចង់ជួបខ្ញុំរឺ?- រីតដលពោល។ គេមើលទៅដូចជាខ្លាចរអា។

- អង្គុយចុះមក- ឌីផេតស្រដី។ - ខ្ញុំទើបតែអានសំបុត្រដែលឯងផ្ញើមកឲ្យខ្ញុំ។

- អូ- រីតដលនិយាយ។ គេអង្គុយចុះ ដោយក្តាប់ដៃយ៉ាងណែន។

- សិស្សសម្លាញ់!- លោកសាស្ត្រាចារ្យ ឌីផេត និយាយយ៉ាងទន់ភ្លន់ - ខ្ញុំមិនអាចឲ្យឯងស្នាក់នៅសាលានារដូវក្តៅនេះបានទេ។ ឯងច្បាស់ជាចង់ទៅផ្ទះនៅថ្ងៃវិស្សមកាលហើយ មែនទេ?

- អត់ទេ- រីតដលនិយាយមួយរំពេច -ខ្ញុំសុខចិត្តនៅហុកវ៉ាតនេះក៏មិនត្រលប់ទៅកាន់កន្លែង...កន្លែង...

- តើឯងស្នាក់នៅមជ្ឈមណ្ឌលក្មេងកំព្រាពួកលោកិយនៅពេលវិស្សមកាលរឺ?- សាស្ត្រាចារ្យ ឌីផេត សួរដោយឆ្ងល់។

- បាទ លោកគ្រូ- រីតដលឆ្លើយតប មុខឡើងក្រហមតិចៗ។

- ឯងកើតពីពួកលោកិយរឺ?

- បាទលោក គឺមានឈាមជ័រពាក់កណ្តាល- រីតដលឆ្លើយនិយាយ - ឪពុកខ្ញុំគឺជាពួកលោកិយ ឯម្តាយខ្ញុំគឺជាផេទគូ។

- ហើយអញ្ចឹង តើឪពុកម្តាយឯងទាំងពីរនាក់...?

- លោកគ្រូ ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានចែកឋានទៅក្រោយពីកើតខ្ញុំមក។ ពួកគេប្រាប់ខ្ញុំនៅមជ្ឈមណ្ឌលក្មេងកំព្រាថាគាត់នៅទាន់ដង្ហើមនឹងដាក់ឈ្មោះឲ្យខ្ញុំ...ថម ដាក់ឈ្មោះតាមឪពុករបស់ខ្ញុំ រឺង ម៉ាវ៉ូឡូ ដាក់ឈ្មោះតាមជីតារបស់ខ្ញុំ។

លោកសាស្ត្រាចារ្យ ឌីផេត បន្លឺសូរចិៗសម្តែងក្តីអានិតអាសូរ។

- ថម រឿងដែលខ្ញុំចង់និយាយនោះ- គាត់បានដកដង្ហើមធំ - គឺថាគេប្រហែលជាអាចរៀបចំជាពិសេសសំរាប់រូបឯង ប៉ុន្តែបើតាមកាលៈទេសៈបច្ចុប្បន្ននេះ...

- លោកចង់និយាយពីការវាយប្រហារទាំងនេះ មែនទេ លោកគ្រូ?- រីតដលសួរ ហើយបេះដូងរបស់ហេរីក៏លោតញាប់ស្មេ។ វាខិតចូលទៅជិត ខ្លាចថាស្ដាប់មិនទាន់ត្រង់ចំនុចណាមួយ។

- គឺចំណុចហ្នឹងហើយ- លោកនាយកនិយាយ។ - សិស្សសម្លាញ់ ឯងប្រាកដជាដឹងហើយថា វាមិនសមគួរទេប្រសិនជាខ្ញុំអនុញ្ញាតឲ្យឯងបន្តស្នាក់នៅសាលា ពេលវគ្គសិក្សាត្រូវបញ្ចប់នោះ។ ជាពិសេសចំពេលដែលកំពុងមានសោកនាដ្យកម្មថ្មីៗនេះ ...ការស្លាប់របស់ក្មេងស្រីដ៏គួរអោយអានិតម្នាក់... ឯងនឹងមានសុវត្ថិភាពជាង នៅឯមជ្ឈមណ្ឌលកុមារកំព្រា។ តាមការពិតទៅ ក្រសួងវេទមន្ត ឥលូវថែមទាំងកំពុងពិភាក្សាអំពីការបិទសាលានេះចោលទៀតផង។ ពួកយើងដូចជាមិនអាចកំណត់ប្រភពឲ្យជាក់លាក់នៃអំពើអពមង្គលទាំងនេះសោះឡើយ...

ភ្នែករបស់រីតដលបើកធំឡើង។

- លោកគ្រូ...ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ត្រូវចាប់បាន...ប្រសិនជារឿងទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ចប់នោះ...

- ឯងនិយាយពីអ្វីហ្នឹង?- សាស្ត្រាចារ្យ ឌីផេត បន្លឺឡើងដោយសម្លេងស្រួយ ព្រមទាំងងើបឡើងពីតុ។ - រីតដល តើឯងចង់មានន័យថា ឯងដឹងរឿងអ្វីម្យ៉ាងទាក់ទងនឹងការវាយប្រហារទាំងនេះរឺ?

- ទេ លោកគ្រូ- រីតដលឆ្លើយតបយ៉ាងលឿន។

ប៉ុន្តែហេរីប្រាកដក្នុងចិត្តណាស់ថា សំឡេងឆ្លើយថា "ទេ" នេះគឺដូចគ្នានឹងចម្លើយ ដែលខ្លួនវាបាននិយាយទៅកាន់ដាំប័លដ័រដែរ។

លោកសាស្ត្រាចារ្យ ឌីផេត អង្គុយចុះមកវិញ ហាក់ស្រងាកចិត្ត។

- ឯងអាចទៅបានហើយ ថម...

រីតដលរំអិលខ្លួនចុះពីលើកៅអី ហើយដើរមួយៗចេញពីបន្ទប់នោះ។ ហេរីដើរតាមគេ។

ពួកគេដើរចុះជណ្តើររវិល ចេញទៅជិតនឹងរូបចម្លាក់នៅក្នុងផ្លូវរបៀងងងឹត។ រីតដលឈប់ ហេរីក៏ឈប់ដែរ ដោយតាមឃ្លាំមើលគេ។ ហេរីអាចប្រាប់បានថា រីតដលកំពុងតែត្រិះរិះពិចារណានូវបញ្ហាស្មុគស្មាញមួយ។ គេកំពុងតែខាំបបូរមាត់ ថ្ងាសឡើងជ្រួញ។

បន្ទាប់មក គេហាក់ដូចជាធ្វើការសម្រេចចិត្តរួចរាល់ ហើយក៏ដើរចេញទៅយ៉ាងលឿន។ ហេរីដើរតាមពីក្រោយគេដោយគ្មានបន្លឺសំឡេងអ្វីបន្តិចឡើយ។ ពួកគេមិនឃើញអ្នកផ្សេងឡើយ រហូតដល់ពួកគេទៅដល់ច្រកចូលសាល ស្រាប់តែមាន វេទគូម្នាក់សក់ពណ៌ក្រហម រាងខ្ពស់ ឈរនៅលើជណ្តើរធ្វើពីថ្មើមថ្ម ហៅរីតដល។

- ថម តើឯងដើរទៅណាមកណាទាំងយប់ព្រលប់ហ្នឹង?

ហេរីងាកមើលវេទគូម្នាក់នោះ។ គាត់គឺគ្មាននរណាក្រៅពី ដាំប័លដ័រ ដែលនៅក្មេងជាងបច្ចុប្បន្នហាសិបឆ្នាំនោះទេ។

- ខ្ញុំត្រូវទៅជួបលោកនាយក លោកគ្រូ- រីតដលបានឆ្លើយ។

- បានហើយ ទៅដេកចុះ- ដាំប័លដ័រនិយាយ ដោយសំដែងទឹកមុខសម្លក់យ៉ាងមុតទៅកាន់រីតដល ដែលហេរីចំណាំយ៉ាងច្បាស់មិនច្រលំឡើយ។ - ល្អបំផុត គួរតែកុំដើរចរច្រប់នៅតាមផ្លូវរបៀងនាសព្វថ្ងៃនេះ។ តាំងពីមាន...

គាត់ដកដង្ហើមធំ រួចនិយាយរាត្រីសួស្តីទៅកាន់រីតដល ហើយក៏ដើរទៅបាត់។ រីតដល ពេលឃើញគាត់ដើរទៅបាត់ ក៏ប្រញាប់ប្រញាល់ទៅជាន់ក្រោមសំដៅគុកងងឹត។ ហេរីតាមគេយ៉ាងប្រកៀក។

ប៉ុន្តែធ្វើអោយហេរីអស់សង្ឃឹម រីតដលមិនមែននាំវាទៅច្រកបន្ទប់សំងាត់ទេ បែរជាទៅបន្ទប់ដែលហេរី រៀនមុខវិជ្ជាឱសថជាមួយស្នេពទៅវិញ។ ចន្លុះមិនទាន់បំភ្លឺនៅឡើយ ហើយនៅពេលដែលរីតដលរុញទ្វារស្ទើរតែបិទជិតទៅហើយ ហេរីគ្រាន់តែអាចសម្លឹងមើលឃើញរីតដលឈរស្ងៀមនៅមាត់ទ្វារ មើលទៅច្រកផ្លូវខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ។

ហេរីមានអារម្មណ៍ថាពួកគេនៅទីនោះអស់យ៉ាងហោចណាស់ក៏មួយម៉ោងដែរ។ វាអាចត្រឹមតែ មើលឃើញស្រមោលរបស់រីតដល ដែលកំពុងសម្លឹងមើលមិនដាក់ភ្នែកទៅក្នុងស្នាមប្រេះមួយ នៅទន្ទឹងរង់ចាំដូចជារូបចម្លាក់។ ហើយចំពេលដែលហេរីលែងមានអារម្មណ៍ចង់នៅចាំតទៅទៀត ព្រមទាំងប្រាថ្នាចង់ត្រលប់ទៅបច្ចុប្បន្នកាលវិញ ស្រាប់តែវាស្តាប់ឮអ្វីម្យ៉ាងកំរើកនៅឯម្ខាងទ្វារឯណោះ។

មានមនុស្សកំពុងតែវារតាមច្រកផ្លូវនោះ។ វាស្តាប់ឮនរណាម្នាក់ដើរកាត់បន្ទប់ងងឹតនៅកន្លែងដែលវា និងរីតដលកំពុងពួន។ រីតដល ដែលស្ងាត់មាត់ឈឹងដូចស្រមោល រំកិលខ្លួនចូលចន្លោះទ្វារនោះ ហើយដើរតាម ចំនែកហេរីដើរលបៗពីក្រោយខ្នង ដោយភ្លេចខ្លួនថាគេស្តាប់វាមិនឮនោះទេ។

ពួកគេដើរតាមស្នូរជើងនោះប្រហែលជាប្រាំនាទី រហូតដល់រីតដលស្រាប់តែឈប់ ក្បាលរបស់គេបែរទៅតាមទិសនៃសំឡេងថ្មីនោះ។ ហេរីឮសូរទ្វាររបើកឡើង ហើយបន្ទាប់មកឮមនុស្សម្នាក់និយាយជាសម្លេងខ្សឹបស្អកៗ។

- ឆាប់ឡើង...ត្រូវតែយកឯងចេញពីទេនេះ...ថាឲ្យឆាប់ឡើង...ចូលក្នុងប្រអប់នេះទៅ...

សំលេងនោះដូចធ្លាប់ស្គាល់។

រីតដលលោតចេញពីជ្រុងនោះ ហេរីក៏ឈានជើងចេញមកតាមក្រោយគេដែរ។ ហេរីមើលឃើញរូបរាងខ្មៅងងឹតនៃយុវជនមាឌធំខ្ពស់ស្រឡះម្នាក់ កំពុងបង្អោនខ្លួននៅពីមុខទ្វារមួយ នៅជិតនោះមានប្រអប់ធំមួយ។

- សាយណ្ណសួស្តី រ៉ូប៊ុស- រីតដលនិយាយយ៉ាងវាងវៃ។

ក្មេងប្រុសនោះបិទទ្វារយ៉ាងខ្លាំង រួចក្រោកឈរឡើង។

- ថម តើឯងកំពុងធ្វើអ្វីនៅខាងក្រោមនេះ?

រីតដលឈានជើងខិតទៅជិត។

- ឈប់ត្រឹមហ្នឹងបានហើយ- រីតដលបាននិយាយ។ - ខ្ញុំនឹងរាយការណ៍ប្រាប់គេហើយ រ៉ូប៊ុស។ ពួកគេនឹងពិភាក្សាអំពីការបិទសាលាហុកវ៉ាតចោល ប្រសិនបើការវាយប្រហារមិនបញ្ឈប់ទេ។

- ឯងចង់និយាយពីស្អីហ្នឹង?

- ខ្ញុំមិនគិតថា ឯងមានចេតនាសំលាប់មនុស្សទេ។ ប៉ុន្តែបិសាចមិនអាចយកមកធ្វើជាសត្វចិញ្ចឹមបានឡើយ។ ខ្ញុំគិតថាឯងគ្រាន់តែចង់ដោះលែងវាអោយមកកំសាន្តតែប៉ុននោះ ហើយ...

- វាមិនដែលសម្លាប់នរណាម្នាក់ទេ!- ក្មេងមាឌធំម្នាក់នោះឧទានឡើង ព្រមទាំងថយក្រោយមកផ្អែកនឹងទ្វារដែលបិទនោះ។ នៅពីក្រោយគាត់ ហេរីឮសូរសំឡេងក្រឹកៗ។

- ឲ្យឆាប់ឡើង រ៉ូប៊ុស។- រីតដលនិយាយ ព្រមទាំងខិតទៅជិតបន្តិចម្តងៗ។ - ឪពុកម្តាយក្មេងស្រីម្នាក់នោះស្ទើរតែនឹងមកដល់ហើយ។ រឿងស្តួចស្តើងបំផុត ដែលសាលាហុកវ៉ាតអាចធ្វើបាននោះគឺត្រូវឲ្យប្រាកដថាភាវៈដែលសម្លាប់កូនស្រីរបស់ពួកគេនឹងត្រូវស្លាប់សងវិញ...

- មិនមែនជាវាទេ!- ក្មេងនោះស្រែកគំហក សំឡេងរបស់វាលាន់រំពងឡើងនៅក្នុងច្រកផ្លូវងងឹតនោះ។ - វាមិនអាចទេ! វាមិនដែលមានទេ!

- ឈរទៅម្ខាងទៅ។- រីតដលដកចង្កឹះវេទមន្តចេញមក។

វេទមន្តរបស់គេ បំភ្លឺផ្លូវរបៀងនោះដោយពន្លឺអណ្តាតភ្លើងមួយឆាវ។ ទ្វារដែលក្មេងប្រុសនោះផ្អែកលើត្រូវបើងរបើកឡើងដោយកម្លាំងអរូបីមួយរហូតដល់ធ្វើឲ្យក្មេងប្រុសនោះ ខ្ទាតទៅនឹងជញ្ជាំងទល់មុខ។ ហើយអ្វីម្យ៉ាងដែលចេញមកពីក្នុងនោះ ធ្វើឲ្យហេរីស្រែកយ៉ាងខ្លាំងតែគ្មាននរណាម្នាក់ស្តាប់ឮ។

មាឌធំ ការធ្វើដំណើរយឺតៗ ខ្លួនពោរពេញដោយរោម និងជើងទាំងបួនមានពណ៌ខ្មៅ។ ភ្នែកជាច្រើនបើកចេញជាពន្លឺ និងមានតង្កៀបមុតស្រួចៗមួយគូ។ រីតដលលើកចង្កឹះវេទមន្តឡើង ប៉ុន្តែយឺតពេលហើយ។ របស់នោះរត់កាត់ផ្លូវរបៀង ហើយក៏ផុតដាច់កន្ទុយភ្នែកទៅ។ រីតដលរត់ញាប់ជើងតាមពីក្រោយវា។ គាត់លើកចង្កឹះវេទមន្តម្តងទៀត ប៉ុន្តែក្មេងប្រុសនោះមាឌធំម្នាក់នោះហក់សង្គ្រប់លើគេ រួចដណ្តើមចង្កឹះវេទមន្តរបស់គេ ហើយផ្តួលគេថ្ងារក្រោយវិញ។ សំឡេងមួយ ស្រែកសន្ធាប់ឡើង៖

- ទេៗៗ...។

កន្លែងកើតហេតុនោះចាប់ផ្តើមគួចគ្របាញ់បញ្ចូលគ្នា ឯភាពងងឹតចាប់ផ្តើមគ្របដណ្តប់ទាំងស្រុង។ ហេរីមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនវាកំពុងតែធ្លាក់ ហើយវាក៏មកដល់លើគ្រែបង្គោលបួន ខ្លួនលាតសន្ធឹង ដូចជាសត្វឥន្ទ្រីយ៍ នៅក្នុងសយនដ្ឋានក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដលស្ថិតនៅលើពោះរបស់វា។

មិនទាន់ទាំងបានដកដង្ហើមឲ្យស្មើគ្នាផង ទ្វារសយនដ្ឋានបើកឡើង ហើយរ៉ុនក៏ចូលមកក្នុង។

- ឯងនៅទីនេះសោះ- វានិយាយ។

ហេរីអង្គុយចុះ ខ្លួនរបស់វាភ័យហូរញើសមិនឈប់។

- មានរឿងអី?- រ៉ុនសួរ ព្រមទាំងសម្លឹងមើលមកវាដោយក្តីព្រួយបារម្ភ។

- រ៉ុន គឺហាគ្រីដ ហាគ្រីដកាលពីហាសិបឆ្នាំមុនបានបើកបន្ទប់សំងាត់។